

POSTANOWIENIE

15 kwietnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Mariusz Załucki

na posiedzeniu niejawnym 15 kwietnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Miasta Opole - Miejskiego Ośrodka [...] w Opolu
przeciwko C. spółce akcyjnej w W.
z udziałem interwenienta ubocznego E. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w
O.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej C. spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu
z 9 października 2024 r., I ACa 1383/23,

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2 700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia niniejszego postanowienia pozwanemu do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Strona pozwana – C. S.A. z siedzibą w W. wniosła skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z 9 października 2024 r., wydanego w sprawie z powództwa Miasta Opole – Miejskiego Ośrodka [...] w Opolu o zapłatę.

Skarżący uzasadnił wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania występowaniem w sprawie następujących zagadnień prawnych:

1. Czy możliwe jest skuteczne uzupełnienie na etapie sądowym zgłoszonego uprzednio wadliwego formalnie żądania zapłaty z gwarancji ubezpieczeniowej/bankowej wyłącznie poprzez złożenie brakujących oświadczeń czy dokumentów czy też beneficjent powinien złożyć jeszcze raz nowe – kompletne i poprawne żądanie zapłaty?
2. Czy w świetle zasady swobody umów (art. 353¹ k.c.) możliwe jest ograniczenie odpowiedzialności gwaranta z tytułu gwarancji ubezpieczeniowej/bankowej poprzez umieszczenie w jej treści postanowienia, zgodnie z którym gwarant zobowiązuje się do wypłaty „bezspornej kwoty” czy też „bezsportnego roszczenia”?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał już, że zagadnienie prawne musi opisywać problem nowy, nierozwiązany dotychczas w orzecznictwie, a którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie powinno odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej pewnych szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego rozstrzygnięcia. Przedstawiony problem powinien być bowiem zagadnieniem wyłącznie prawnym, nie zaś faktycznym (zob. np. postanowienia SN z 29 maja 2024 r., I CSK 1972/23; z 28 maja 2024 r., I CSK 3902/23; z 22 maja 2024 r., I CSK 3877/23; z 21 marca 2024 r., I CSK 1797/23; z 13 marca 2024 r., I CSK 3806/23; z 25 stycznia 2024 r., I CSK 110/23; z 11 stycznia 2024 r., I CSK 3937/23).

Zagadnienia sformułowane przez skarżącego nie mają charakteru jurydycznego. Zadane pytania dotyczą wykładni postanowień umownych dokonywanej w indywidualnej sprawie, pozbawione są zatem charakteru uniwersalnego. Odpowiedź na tak sformułowane zagadnienia musiałaby w istocie polegać na powtórnym ustaleniu stanu faktycznego sprawy oraz dokonaniu subsumpcji okoliczności tej konkretnej sprawy. Tymczasem zagadnienie prawne jako przyczyna przyjęcia skargi do rozpoznania nie może przybierać formy kazusu opartego na jednostkowych okolicznościach rozpatrywanej sprawy. (zob. m.in. postanowienia SN z 4 grudnia 2024 r., III PSK 75/23; z 11 października 2024 r., I

CSK 3260/23). Natomiast wszelkiego rodzaju zarzuty zmierzające do dokonania powtórnej oceny stanu faktycznego sprawy są niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego w myśl art. 398¹³ § 2 k.p.c.

Dlatego Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania, o kosztach postępowania kasacyjnego rozstrzygnął zaś na podstawie § 10 ust. 4 pkt 2 i § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

[a.ł.]

Mariusz Załucki